

nødig have, at det skal se ud, som om Arbejderne altid ere den Part, der har Skylden for, at der opstaar Stridigheder, thi det er ikke rigtigt. Det Motiv, man fra Arbejdsgivernes Hovedorganisations Side fremførte for ogsaa at udelukke alle de Organisationer, der staa under Arbejdernes faglige Landsorganisation, var dette, at den sidste skulde have støttet Bygningssnedkerne i deres Strid med Arbejdsgiverne, men det var ikke Tilfældet. Om enkelte Personer have givet Bidrag, har jeg ikke turdet bestride, nu ved jeg, at det er saaledes, men det vidste vi ikke den Gang, men i øvrigt kunne naturligvis hverken vi eller nogen anden Organisation forhindre, at de enkelte Medlemmer disponere over deres egne Midler. Men for øvrigt er der fra vor Side gjort alt, hvad gøres kan, for at forhindre, at der ydedes nogen Støtte til den Organisation, der kæmpede med Arbejdsgiverforeningen.

Nu har man i den Hovedoverenskomst, der bestaar mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund, en Bestemmelse om Anvendelse af den permanente Voldgiftsdomstol. Det ærede Medlem for Thisted pegede forleden Dag paa denne Institution og henstillede, at man muligvis kunde faa den til at omfatte andre Opgaver end dem, den nu har. Jeg vil sige, at i det foreliggende Tilfælde havde det været muligt at bruge denne Voldgiftsret og derved undgaa Katastrofen, thi naar man har Formodning om, at en af Hovedorganisationerne har overtraadt det saakaldte Forlig ved at støtte en udenfor staaende Organisation, saa skal der, hedder det, først forhandles mellem Organisationernes Forretningsudvalg, og hvis det ikke fører til noget, kan Sagen indbringes for den permanente Voldgiftsret. Det er en Vej, Arbejderne have brugt gentagne Gange, de have ikke truet andre Arbejdsgiverorganisationer med Strejke, fordi man havde Formodning om eller Vished for, at Arbejdsgiverne havde støttet udenfor staaende Organisationer, men de ere gaaede til Voldgiftsretten. Jeg paapeger kun, at ogsaa her havde Arbejdsgiverforeningen kunnet gaa til Voldgiftsretten, og allerede dermed vilde den Katastrofe være bleven forebygget, som det ærede Medlem for Løvel jo talte om. Jeg kan i Almindelighed sige, at Arbejderne sjældent eller næsten aldrig ønske at udvide en Konflikt. Hvori dette Forhold ligger, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det ligger i Sagens Natur, at de ikke kunne ønske en Udvidelse deraf, de ønske kun et bestemt Forhold gennem-

ført for den Organisation, hvormed det drejer sig. De kunne ikke have noget Ønske om en Udvidelse, og Udvidelsen stammer derfor fra den anden Side. Selv om man nok saa ofte vilde forsvare Udvidelser med, at de ere nødvendige, paapeger jeg kun fra min Side det Faktum, at Udvidelserne stamme derfra, idet man der synes at gaa efter det Princip, at hvor 10 slaas, skulle Hundreder eller Tusinder drages ind i Striden. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at det ogsaa undertiden, hvis der blev vist nogen Imødekommen fra den anden Side, kunde undgaaes at alarmere Samfundet, hvilket nu ofte sker. Jeg tror, det kunde undgaaes oftere, end det nu er Tilfældet. Dermed være paa ingen Maade sagt, at man ikke ofte meget nødig fra Arbejdsgivernes Side, under den Ansvarsfølelse, som jeg er vidende om er raadende hos den ledende Del af Arbejdsgiverne lige saavel som hos Arbejderne, for hvilken jo ogsaa begge Partier have kunnet indkassere Anerkendelser fra den højtærede Industriminister, gaar med til en Udvidelse. Men jeg gør kun opmærksom paa, at Forsøg derpaa finde Sted mange Gange, og at det vel nok er det, der mest alarmerer dem, der ikke ere nærmere inde i Forholdene, og bringer dem til at tænke paa, om det ikke skulde være nødvendigt at træffe Forholdsregler derimod.

Jeg skal efter en Liste, som jeg har liggende for mig her, og hvis Indhold jeg i øvrigt skal lade uomtalt, nævne det Antal Gange, Arbejdsgivernes Hovedorganisation har truet Arbejderne med Lockout. I 1904 blev der truet 5 Gange med Lockout, undertiden i ret stort Omfang, i 1905 3 Gange, 1906 7 Gange og 1907 5 Gange. Jeg ved i hvert Fald, at enkelte af de Gange, der har været truet med en saadan Lockout, har Spørgsmaalet klaret sig, naar Parterne kom sammen, saa at hvis den Forhandling, der i det sidste Tilfælde fandt Sted senere, havde fundet Sted tilstrækkelig indgaaende paa et noget tidligere Tidspunkt, tror jeg, at Truslerne og Beslutningerne om yderliggaaende Foranstaltninger og Udvidelse af Striden havde kunnet undgaaes. Det er min Opfattelse af Forholdet. Det har altid vist sig, at hvor Personer, der have Ansvaret, og som have en reel Interesse i Forholdet, blot kunne bringes sammen, kan man i Regelen — jeg siger i Regelen — tale sig til Rette. Men det, der er mig det underlige i dette, er ikke specielt Ønsket om Udvidelse, men dette, at man ogsaa udvider Standsningen til Organisationer, som ere